

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 у 161/2020
20.01.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Катарина Манојловић Андрић, у предмету предлагача АА из ..., улица, чији је пуномоћник Предраг Ристић, адвокат из ..., улица, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4 у 431/20 од 09.12.2020. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, донео је 20.01.2021. године, након испитног поступка

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба предлагача и потврђује решење Управног суда Р4 у 431/20 од 09.12.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова поступка, као неоснован.

Образложење

Предлагач је поднео Врховном касационом суду, преко Управног суда, жалбу против решења Управног суда Р4 у 431/20 од 09.12.2020. године, којим је одбијен његов приговор ради убрзавања поступка у предмету Управног суда II-18У 9253/19 као неоснован. Истим решењем одбијен је и захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Предлагач у жалби наводи да се суд у ожалбеном решењу држао строгог формализма водећи рачуна само о датуму подношења тужбе у управном спору, а да се при томе није обазирао на чињенице наведене у приговору које су морале бити од значаја за одлучивање. Истиче да првостепени суд није узео у обзир да већ пуне три године траје истражни поступак пред Вишим јавним тужилаштвом у Пироту због чијег несметаног спровођења је предлагачу одузета путна исправа, као ни чињеницу да је предлагач ... коме је због одузимања путне исправе онемогућено усавршавање и добијање лиценце пред ФС Босне и Херцеговине. Предлаже да Врховни касациони суд преиначи ожалбено решење и предлагачу досуди одређене трошкове поступка.

Одлучујући о жалби предлагача на основу одредаба чл. 16, 18. и 20. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ 25/82, „Службени гласник РС“ 6/15), Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом одредбе члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 и 55/14) и закључио да је жалба неоснована.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, којом одредбом је предвиђено да председник непосредно вишег суда може Годишњим распоредом послова да одреди једног судију или више судија да, поред њега, воде поступак и одлучују по жалбама.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из одредбе члана 374. став 2. тачке 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Ожалбеним решењем одбијен је приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету Управног суда II-18У 9253/19, са образложењем да од момента подношења тужбе 11.06.2019. године до подношења приговора 19.10.2020. године није протекао дуг временски период који би довео до повреде права на суђење у разумном року, при чему тај период није пратила неактивност суда. Тужбом је тражена оцена законитости решења туженог Министарства унутрашњих послова Републике Србије од 20.05.2019. године, којим је одбијена жалба тужиоца, овде предлагача, изјављена против решења Полицијске управе у Пироту од 12.02.2019. године, а којим је предлагачу забрањено коришћење личне карте као путне исправе, с тим да решење важи шест месеци и да жалба не одлаже извршење решења. У изјашњењу датом поводом поднетог приговора ради убрзавања поступка, судија известилац у предмету Управног суда II-18У 9253/19 је навео да ће предмет бити већан на првој наредној седници већа, а из списка наведеног предмета произлази да је пресуда донета 24.12.2020. године.

Одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије утврђено је да свако има право да независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да при одлучивању о правним средствима којим се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предметног суђења, пре свега, сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значаја предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Полазећи од тога да је првостепено решење у управном поступку донето 12.02.2019. године, да је о жалби предлагача одлучено 20.05.2019. године и да је управни спор по тужби предлагача у предмету Управног суда II-18У 9253/19 у време подношења приговора трајао годину и четири месеца, Врховни касациони суд налази да трајање управног поступка и управног спора у објективном смислу не представља повреду права предлагача на суђење у разумном року. Уважавајући значај који предмет управног спора има за предлагача у субјективном смислу у вези са остваривањем његових пословних активности на које је указано у поднетом приговору, поступајући судија је одмах након изјављивања приговора приоритетно узео предмет у рад, а веће је донело пресуду 24.12.2020. године која је писмено израђена. На тај начин

је испуњена основна сврха поднетог приговора као правног средства за убрзање поступка.

Врховни касациони суд је приликом одлучивања имао у виду наводе жалбе да је предлагачу путна исправа одузета због несметаног спровођења истражног поступка који траје већ три године, али је нашао да ови наводи не могу бити од утицаја на доношење одлуке о повреди права на суђење у разумном року и убразању поступка у управном спору, већ у предметном истражном поступку. Због свега изложено, Врховни касациони суд је оценио да у управном спору који се водио пред Управним судом у предмету II-18У 9253/19 није повређено право предлагача на суђење у разумном року, те је на основу члана 18. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року одлучио као у ставу првом диспозитива решења.

Врховни касациони суд је у ставу другом диспозитива решења одбио захтев подносиоца за накнаду трошкова поступка, на основу члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку, сходном применом одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку, имајући у виду да предлагач није успео у поступку.

Судија

Катарина Манојловић Андрић, с.р.

Поука о правном леку.

Против овог решења није дозвољена жалба у смислу члана 21. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић